

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 410/2014
22.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.У. из В., чији је пуномоћник М.М., адвокат из В., против туженог ДОО К. и. м. из В., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2430/13 од 27.11.2013. године, у седници одржаној 22.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2430/13 од 27.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду - Судске јединице у Врбасу П1 1135/12 од 05.04.2013. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број 01-1880 о отказу уговора о раду 01-6202 од 11.12.2003. године и да се обавезе тужени да га врати на рад, уплати му доприносе за обавезно социјално осигурање за период од 08. маја 2012. године до повратка на рад, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 2430/2013 од 27.11.2013. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се у ревизији указује, јер разлози нижестепених пресуда о одлучним чињеницама нису у супротности са изведеним доказима и стањем у списима, јасни су и без противуречности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту пословође товилишта. Тужени је 06.04.2012. године донео Правилник о организацији и систематизацији радних места којим није предвидео постојање овог радног места. Дана 12.04.2012. године тужени је донео Предлог програма решавања вишка запослених, у коме је навео да је услед технолошких, економских и организационих промена дошло до престанка потребе за радом одређеног броја запослених, при чему се одређени послови односно радна места укидају (међу којима и радно место пословође товилишта), а на појединим се смањује број извршилаца. Тужени је 07.05.2012. године донео Програм решавања вишка запослених у којем је утврђено да ће од укупно 1241 запосленог на неодређено време доћи до престанка потребе за радом 36 запослених. Побижаним решењем туженог од 07.05.2012. године тужиоцу је на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом услед технолошких, економских и организационих промена. По престанку радног односа тужиоцу, послове које је он обављао преузели су други запослени који су остали да раде на тој фарми. У периоду од 01. јануара 2012. године до отказа уговора о раду тужиоцу, тужени није запошљавао друга лица за рад на овој фарми. На другим местима било је радних јединица у којима су радно ангажовани запослени по основу уговора о раду на одређено време и на основу уговора о привременим и повременим пословима. Пре престанка радног односа тужиоцу је исплаћена отпремнина, а решењем је обавештен да своја права као незапослено лице може остварити код Националне службе за запошљавање у року од 30 дана од дана престанка радног односа.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, имајући у виду да је тужени спровео поступак утврђивања вишка запослених у складу са одредбама чл. 153. до 156. Закона о раду и да је тужиоцу отказан уговор о раду из разлога предвиђених чланом 179. тачка 9. истог закона.

Правилан је закључак судова да је престала потреба за радом тужиоца јер је због организационих, економских и технолошких промена код туженог укинута радно место на којем је био распоређен, а тужени није имао могућности да га распореди на друго радно место, нити примени неку од мера решавања вишка запослених. На законитост решења о престанку радног односа тужиоцу нема утицаја ни чињеница да је тужени ангажовао друга лица за рад, будући да на послове на којима је он радио нису примана друга лица у стални радни однос (члан 182. Закона о раду), па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Нижестепени судови су у својим пресудама изнели разлоге о чињеницама битним за пресуђење и детаљно образложили своје одлуке, а другостепени суд је у побижаној пресуди дао и разлоге за оцену жалбених навода, који се понављају у ревизији. Судови су своје одлучивање ограничили на оцену законитости оспореног решења о отказу не упуштајући се у питање целисходности и оправданости такве одлуке послодавца, па су неосновани супротни наводи у ревизији, будући да су испуњени прописани законски услови за дати отказ уговора о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.